

17. aastakül.

Utsit nummer 40 top.

Meie Mats

Nr. 181.

Laupäeval 16. (3.) veebruaril 1918.

Nr. 181.

Wabadus.

Edewus.

Sööditud.

Roman noortele ja wanadele laisklejatele.

Felicitas Rose.

(Särg 3)

„Aga, ema,“ sõnas Hilde naeratades, kuna doktorile see naeratus natuke loll näis olevat.

„Kas ma ka oma täditütar tänä õhtul näha saan?“ küsis Selmut.

„Ah ei, herra doktor,“ hüüdsid mõlemad daamid kui ühest suust, kuna ema edasi seletas:

„Wabandage, et ma seda teile ütlen, kuid tõde peab awalbama. Meie ei ole preili Heimgardiga sugugi rahul.“

Sel filmapilgul oli Hans ennast jällegi tuppa poetanud.

„Teda ei ole siis nüüd kodus?“ küsis doktor endist juttu jatkates.

„Ei, ta magab“ sõnas Hans.

„Ta magab?“

See tuli üle kõikide täiealiste huulte.

„Ta luges fogu rõ kollasest raamatust, mida mamma temale ja Minnale ärasteelanud on. Ma nägin, kui ta toas öösel tuli põles, ja hommikul luges ta veel, aga kui ma raamatud ärawõtta tahtsin, siis wiskas ta selle uksest wälja. Ja raamat sadas wastu doktori pead.“

Mõlemad daamid kargasid üles.

„Ja nüüd magab ta,“ lõpetas Hans wõidurikkalt.

Sügaw forts oli doktori otsaette ilmunud. Hans lahkus toast, aga kui doktor mõlemat daami oli jumalaga jätnud, illatas teda eeskojas jällegi üks nähtus.

Sellesama toa ukse lähel, kust raamat oli wäljasadanud, seisis Roselis Heimgart. See oli tema — doktor tundis seda lapse-nägu kohe; aga kui ta teda tähepanelikult filmitses, siis näis Roselis lohakil riides olewat, kuna ta Hansu lepaar kõrwa kiilu andis. Doktor Richter ruttas kiireste majast wälja, ja oli alles siis enesega rahul, kui ta uulitsal oli.

— Oma külaskäike jatkates, ruttas ta „wana nõia“ juure.

Preili Pfeilschütz, kes tema tulekut aknapeeglis nägi, awas ise ukse.

„Ma mõtlesin, et teie sellest majast ei tahagi lahkuda,“ sõnas wanatüdruk edasi, doktorit aha juurde tõmmates, „süü näen ma kõike. Ma näen, kuidas „me-filane“ Prantsuse romaane loeb, näen kuidas Hans wallatust teeb, ja veel palju muud.“

Et doktor kõne teisale juhtis, siis kõneles wana daam muudest asjadest, soowis doktorile õnne tema ametitegewuses. Aga

lõpuks ütles ta ikkagi:

„Kui te Roselis Heimgardi näete, siis öelge, et ta mind waatama tuleb — ta tahab, et ma ennem tema juurde lähaksin. Ma olen ju tema ema endine sõbranna. Ma tahaks teda siidamest näha.“

Doktor astus trepi peale, aga wanatüdruk tõmmas teda tagasi.

„Minge,“ ütles wanatüdruk, „mul on nüüd sõõmaag, ma wotasin ainult teid. Nüüd peate apteetri juurde minema, seal oodetakse teid ammu.“

Doktor astus peadräputades wälja. Nüüd oli waja apteetri juurde minna.

Mõttetead.

Ära haara rattast kinni, kui ta allamäge veereb — murrad taela; kui ta aga ülespoole läheb, haara tingimata kinni — saad ta ise üles. Siina vanasõna.

Rõõl, millest meie kõige halvemad ootame, on alati samm paremuse poole. B. Hugo.

Iga järelandmine nõuab uust järelandmist. Bantenaar.

Wale häwitab roostena sõpuse ja hea wahetorra. Flaubert.

Wabaduse püüdmine.

„Meetud kana on see wana Pfeilschütz,“ mõtles ta wanatüdrukü kohta.

Nende mõtetega läks ta apteetri juure ja astus läbi lõhnawa eeskoja.

V

„Mesilase“ Hildegardi päewaraamat.

Uahh! Ma ei tea, kas see dieti on kirjutatud, kuid mul on see üksteis. Tahtsin nimelt kirjutada, et ma aegutasin. Uahh! Mu pea on juba päris segi sellest kollasest raamatust, mida Minna mulle muretseks.

O jeerum! Enam ei taha ma seda edasi lugeda, sest et ta mind hirmus üles ärritab ja siis ei saa ma terwel ööl mitte filmagi kinni.

Ja magamine on inimesel ometi nii wäga tarwilik.

Et küll inimene selle aja sees midagi sellest jumalikust elust ei kuule ega näe, kuid selle eest korjab ta jõudu teise päewa tegewuseks.

Ja mis nut homme kõik weel ees on! On küll raske uskuda aga see ei ole ju ometi imeks panna, kui ma kõik kolm või neli päewa kange peawalu käes maas laman ja oma kanget pulbrit sisse pean wõtma. „Ühegrammilised“ enam ei aita, sest ma olen neid liiga palju sisse ajanud.

See aranis siis, kui ma nõrkust kandidati Solteni wastu tundsin, — ta suitsetas hirmus kangeid paberosja, ja et ma talle mõnikord järele ahwisin, see ei olnud mulle mitte wäga kohane.

Sellest saadik tundsin ma kõrwus kohinat ja filmade ees wirwendas mul alati — sellepärast jätsingi ma wanatädile ettelugemise järele, see jõupingutus läks mulle ennemgi juba liiaks. Ema leidis ka seda.

Mul ei ole nimelt mitte Heimardi hobuse loomus, kes peale peawalu külmawee õerumist laskeb teha; ja kui ta ka kümme korda „von“ on, siis leiab ma, et niisugune tegewus asjata on.

Ma kirjutan praegu oma päewaraamatut, et õhtuni aega wiita. Pühapäewawel ei saa ma seda

ette wõtta. sest siis lendab see aeg juba iseenesest ära Mitte, et ma kedagi teaks, kelle juuresolek täna sel lauluõhtul minu südant kiiremine tulsama paneks, aga siiski tahaksin ma hea meelega dillenhäuslaste nägusi näha, kui see kauaootatu sisse astub ja minu poole pöörab.

Jah, ma olen mõju awaldanud, ma tunnen seda ja kirjutan ka selle üle rahulikult, sest et neid lehtesi ju keegi peale minu ei loe.

Minu hea hea asi ise arusaamata soowidest on see, et ma iga õhtul paar ridagi selle raamatuse kirjutaksin. Sellepärast, et keegi ei ole sunnitud oma päewaraamatut teistele näitama, wõin ma omale ausalt tunnistada:

„Ma olen head mõju awaldanud!“

Doktor Richter on, kui hea partii, juba tuhande kilomeetri tagant tuntud. Põhjusemõtteliselt oleks see ju üksteis, keda ma omale wälja waliks, kuid ma olen omale nõuks wõtnud, et see see iial peab olema, kelle järele dillenhäuslased oma kaelad wälja sirutawad. Minu rikkuse juures küsivad dillenhäuslased ammu, miks ma weel mehele ei ole läinud, ja kuulujutt, mida ema on laiali laotanud, et mul iga sõrme jaoks kümme ettepanekut on tehtud, on nende tähelepanemist minu peale weel rohkem pööranud. Nüüdsel-aja meesterahwad nõuawad liiga palju. Kolm korda sadatuhat ei maks nüüdsel ajal nende filmis weel midagi, nad nõuawad peale selle weel meeldiwat wälmuust, klaweri- või wiilimängu oskamist, laulmist või muid niisugusi asju. Kuid õigus on siiski nendel armsatel egoistidel. Kaks ühesugust tuulepead ei kõlba mitte kokku — — ja sellega olen ma tõeste nõus.

Suur warandus, filmapaistew seisukoht ja hea perekond — see on ema meelepärast ja tema on meie perekonnas nummer üks; isale niisamuti, ja, et ta küll kõrwalist osa etendab, wõib ta mõnikord kaunis ägedaks minna, kui midagi ilma tema teadmata toime pannakse.

Ja ka minu enesele meeldib tohter Richter.

Saatust, kõnni oma rada!

Kui aga onu Jostias täna õhtul mitte ei tuleks! Ta mõjub emale ja peaaegjalikult minule närwide peale — ma usun, et ka veel mõne teiselegi. Ta on liiga harimata — isast ei võdi mitte endist lutsu-sepa jelli äratunda, kuid onu Jostias räägib alati mittepasfiliikus kohas, kuidas ta kord kuiwal olnud, siis jälle tööd leidnud ja viimaks oma meistri lese omale kofinud, kes talle suure waranduse ligi tõi.

Mind ei võdi onu Jostias sallida.

Kui ta mind näeb, siis küsib ta kohe: „Mis sa täna siis ka teetfid?“

Sünnipäewaks kingib ta mul alati hirmsaid asju, niisamati jõuluks, lihawõtteks ja nelipühiks. Nagu näituseks paar tosinat tolmulappi, jämedaid linaseid särki, wanamoodi õmmeldud ja pikkade warufatega. Minewa jõulu andis ta mulle kõigi küllaliste ees paari willaseid labakindaid ja ühe suure willase rätiku.

Igasuguse koketeerimise peale, mis kõigi teiste wanaherradele meeldib, waatab ta üksluiselt. Ja kui ma talle mõnda kallist pluuset näitasin, mida ema mulle oli kinkinud, ümises ta mulle wastu:

„Kas sa ei häbene ometi?“ Ja, ema poole pöörates, ütles ta:

„Emmeliine, sa oled ju arust ära!“

Oma viimaseks sünnipäewaks tahtsin ma mõnda moodsat raamatut tema käest saada. Ja mida tõi ta mulle? Paar ajaloolikku raamatut ja „Kuldjuukseline Else,“ (Marlitti töö) millest aga ma siiski veel kõiki ei lohtinud lugeda, sest et ta liig palju armastust sisaldas. Hirmus!

Roselis Heimgardi külles ripub ta kui narr kinni ja imelikul kombel — see ka tema külles.

Jällegi arusaamata maitse.

Onu Jostias on lest, wiiskümmend kuus aastat wana ja majapidamise jaoks on tal üks õige kuri wanapiiga, aga ka selle on „preili“ taltsaks teinud.

Kuidas ta sellega walmis saab on emale ja minule mõistatuseks.

Rüüid olen ma oma onule juba küllalt lehti oma raamatust ohwerdanud; ükskord pidin ma ju ometi oma perekonnaajaloos temast juttu tegema.

Täna lõunal oli ta jälle meil, üks wana pruut, millest isa mitte lahti ei saa.

Muidugi soolab ta meil igapäew supi fiske, täna aga iseäranis veel oma noomimisega, mis Hansule ofaks langes, ja ometigi oli ju pois ainult ilmsüüta nalja teinud — Heimgardi tahmaga ära määrides, kui see, oma raamatut lugedes, maqama oli jäänud. Onu Jostias wõtab iga wäikse nalja kohe südamesse, ja nõnda sai siis Hans, nagu juba tähendatud, hea noomituse, kuna Heimgart, uhkelt nina püsti ajades, toas ringi käis. Üks wäljakannatamata plika, kuid mitmes asjas mulle waga tarwilik. Kell saab juba kuus ja ma pean oma riideid korraldama hakkama. Täna tahaks ma iseäranis ilus wälja näha, ilma et ma isegi dieti teaks mispärast.

VI.

„Söödiku“ päewaraamat.

„Jällegi üks nädal möödas. Wäsinud olen ma, wäsinud!“

See ei võdi tõi olla, et ma ainult kakskümmend üks aastat wana olen — kui rusuw ja hingepiinaw on see elu siin majas, kui mõrudaks teeb see alaline käskimine!

Bea Roselis! Taga toredamaks läheks küll see asi, kui nende lehtedest viimaks „Jeremia Nutulaulud“ wälja tuleks. Sa peaksid ennast ometi rohkem kokku wõtma ja wahwam olema.

Isake teeks suured filmad, kui ta niisugust naiste-lora loeks; o, isake oleks aga terwe selle elu siin majas teistigi fiske seadnud.

Rannatust! Minult mitte lootust kaodata, sest siis oleks ma kadunud.

Need paar rumalat pisarat, mida ennem wiha kui kurbtus sünnitab, need lasewad ennast weel tagasi hoida. Sest ma sain jälle oma Liisa käest krrja, kes ütleb, et ta uue koha peal ainult kakskümmend kaks marka kuus saab ja tema peale kui parema teenija peale waadetakse. Aga ometi on ta ju wallitusendunitu tütar, kuid waene, — niisama kui mina.

Ja mina saan wiiskümmend marka kuus, see on küll kuulmata suur raha ühe orjale.

Bea Roselis! Minult külma werd! Sa pead stia jääma ja puhta südametunnistusega oma kohusi täitma. Sest kusagil ei saa sa oma puuduliku tütarlastekooli haridusega rohkem palka, kui siin. Pärast lähed see asi paremaks, kui ma Jumala abil oma eksami ära olen annud. Aga kas ma saan seda ka läbi wiidud? Kas jatkub mul terwist selleks, et sööd üleweel olla ja õppida?

Siiamani olen ma terwe olnud, Jumal aita mind edasi!

Pejunaisele maksin ma juba wälja, kellner Juliuksle ka.

Need kaks asja tegid mul kõige rohkem peawalu.

Ringsepal pole raha just nii tarwis, aga ta on ju kole-ahne.

Roselis, sedawiiti ei saa sa kuigi kaugele. Hädaldamised ei aita siin mitte midagi. Igaüks tahab oma raha kätte saada, ja selle juures on neil ka õigus. Nad peawad ka seda saama.

Eila trehwasin ma uulitsal isand Jostias Habermalzi, kui ma peale kirikut weel poolt naela wõid ostmas käisin. Seda ei tee ma hea meelega, sest see ei oleks just mitte minu kohus.

Aga proua Habermalz annab käskusi ja ma pean neid täitma, ilma et nende üle järeilmõtelda saaks, ja ei ole aega oma pühapäewaseid riideidki selga tõmmata.

Kuid see on ju kõik wälispidine uhkus, pea püsti Roselis!

Nii siis, isand Jostias tuli mulle wastu, minu sõber, nagu ma teda iseeneses nimetan. Ta hül-

gab otse headusest, kui mind näeb, ja ma usun, et ta ainuke inimene siin ilma peal on, kes ka minu eest hoolitseb.

Kuid pea kinni, mitte niisuguste mõtetega tegemist teha. Siis tuleb niisugune imelik tundmus kurku, nagu neelaks ma ülestõuswaid pisaraid alla.

Isand Josias uuris mind tähelepanelikult, ehk ma küll ennast ajanappusega wabandasin.

„Ikka lahjemaks läheb see koguke,“ ütles ta.

„Ikka suuremaks ja suuremaks lähewad need filmad — wõi antakse ehk liig wähe süüa?“

Ah, kui mul seda meeldegi tuleks!

Tihti ei saa ma ärrituse pärast suutäitki alla, teineford aga jään ma sõbma juures magama.

O seda pillawat naeru, kui tuktuma olen jäänud ja siis jälle ehmatades üles ärtan. Aga see on ju ka tõeste naljakas, kui niisugune noor inimene korraga laua ääres tuktuma jääb.

Ükski ei kosta minu kasuks, ja tihti läheb isand Habermalz'ki minuist fortsus otseastega mööda, nii et ma ei tea, mis ma talle paha olen teinud.

Kui ma koha kaotaksin! Ma ei osta selle peale mõteldagi! Tahtsin ma ju isand Habermalzi paluda, et ma peale kooliõpetajanna eksami äraandmist ikkagi tema majasse wõiksin jääda.

Ma aitasin siis Hansu edasi õppida ja ka proua Habermalz'ile nii palju kui wõimalik abiks olles. Kasuks wõtaks ma ainult ülespidamise ja muidugi annaks herra Habermalz mulle ka kümme, wõi wiisteistkümme rubla tasuraha.

Salandunif Siskuse proua tegi mulle ettepaneku, peale eksami tema soowitusel kõrgema tütarlastekooli õpetajannaks astuda, kus ma kuuskümme marka kuus saaksin. Need tulewikuplaanid teewad mind päris hulluks õnnest.

Wõlgadest lahti saada! Ennast wälja puhata! Raha korjata! Ah, ja wõib olla weel, wälja laia ilma sisse reissida!

Kõik see on tulewikumuusika, mille eest ma oma kõrwad kinni pean panema.

Täna oli doktor Richter siin külaliskesks.

See wäike kuradifene minu sees (üsna sügawas, kes teab, see wõib ka ingel olla) naeris salamahti, kui ma teda nägin. Ta on ju minu esimene armastus, nende lehtedele wõin ma seda usaldada.

Kaheteistkümmne aastane plika olin ma, kui see „julge rüütel“ esimest korda minu wanemate majasse

Dja kaldal.

tuli. Wanematele meeldis ta wäga ja minu meelest oli ta „kõigist kõige parem.“

Ühte westinööpi kandsin ma kui talismani aasta otsa oma põues.

Ja täna sain ma teda jälle näha.

See ja tark on ta kui tema emagi, kes selle pärast minu peale pahane on, et ma kellegi poolt armuandeid wastu ei tahtnud wõtta, et ma mitte jõddil ei tahtnud olla! Sellest tundmusest ei saa mitte kõik aru, ehk paljud oma taskud kinni hoiawad. Doktor Richterile ei ole ma mitte just kõige waimurikkamalt esinenud.

Kui wabadus tuli . . .

Kui ta esimest korda siia majasse tuli, wiskasin ma talle oma raamatu wastu pead, ja siis nägi ta mind, kui ma Hansule paar kōrwakiilu jagasin.

Nii teab ta siis nüüd omast käest, mis sugune hirmus olewus ma olen, ja proua Habermalz ja tema tütar pruugiwad seda ainult weel tõendada.

Hans ei ole mitte paha, kuid ainult ära hellitatud, — mul on väga raske temaga läbi saada.

Wõib olla, pean ma tema kallal palju töötama, et temast mitte niisamasugune wili ei kaswaks, kui Jobst'ist.

Tasa! Kui see wähegi wõimalik, siis peab see nimi ära unustatud saama, peab!

Ma katfun seda nime siin raamatus nimetamata jätta, mida herra Habermalz mulle selleks otstarbeks kinkis, et siia ainult „lõbusaid läbielamisi“ kirjutaksin. — — —

Ühe tunni pärast.

Minu Jumal! Jobst on siin! Seal seisab tema nimi, ahastusega kirjutatud! Mis pean ma tegema? Seal on ta kiri, mida mulle teenija tõi.

Mis wõiwad Habermalzid mõelda! Ja weel teenijad! Nad teawad ju, et mul wähe tuttawaid linnas on, ja et ma waewalt kellegiga läbi käin. —

„Armas Roselis. Ära ehmata, aga teie häbi-plekk peab sinuga kõnelema. Mõtke ainult, et ma suures hädas seda üfsikut pesa üles pidin otsima. Ilmamaitseta Habermalz'i suwemajasse ei tule ma muidugi mitte, ehk küll Hildake hea meelega seda näeks. Hahaha, näed Sa, hulgus oskab weel naljagi teha. Ole kell 9 „Rohelise aasa“ wõerastemajas, ja oota mind seal kuusku all. Wõta ka raha kaasa!
Sinu truu wend Jobst.“

Tulewiku rahwast.

Ma pööran oma pilgud tulewiku poole, ja ma näen rahwast täis wägewust ja suurst, kel on üksainus usk, teda wennastuse ja armastuse sõbramed ühendawad ja kel on ühed idealid ja ideed, mille poole kõit inimesed ühel meelel püüawad. Ja nähes seda kõite tõmbab mu süda end walusalt kokku, mures olewiku pärast, aga ta tuikab ja wäriseb tulewitule täis õnne ja lootust, et unistus saab tõets. —?

Täheladuja käsi.

Osaw täheladuja, kes 10 tundi päewas töötab, wäljaarwatud korrekturi parandamine, laob selle aja sees 10.000 tähte. Kui arwesse wõtta, et 300 tööpäewa aastas on, siis saame 3.000.000 tähte aastas; kui arwata, et täheladuja käsi lastist tähte wõttes ja jälle lasti tagasi panes 1 arsfina ära käib, siis näeme, et täheladuja käsi ühe aasta jooksul 2.000 wersta ära rändab. —?

Mis pean ma tegema?

Jumal aita mind. Jfate, oleksid Sa minuga! Kuis olen üksi siin ilmas! Aga ta on ju mu wend. Ja meie nimi! Meie nimi!

Ma lähen. Kell 9 on Hans juba woodis, ja Habermalzi perekond läheb Pauluseltsi pidule.

Ma lähen. — —

VII.

„Silberi wõerastemaja“ oli pidulikult äraehitud. Isand Silber, wõerastemaja omanik, oli ka „Pauluseltsi“ liige, ja pealegi weel soolo passilaulja.

Juba hommikust saadik oli tema wägawat healt keldrist kuulda, kus ta oma teenri Kaspariga weinisi tänaseks õhtuks walmis walas.

Tema harjunud kōmbe oli töö juures laulda, ja seda tegi ta ka nüüd; ja tema majapidaja Kaspar, kes muusikast midagi ei teadnud, laulis agaraste oma herrale kaasa.

„Selles pühas templis

Ei tunta kadestust“

hakkas herra Silber laulma, ja Kaspar jatkas edasi:

„Kui keegi Sul ei meeldi,

Siis näita talle ust.“

„Pea ometi ükskord oma lora, Kaspar, ja ära sega minu püha laulu, mida ma täna õhtul soolona weel kolme isikuga ette pean kandma. See laul on Mozart'i loodud. Kas ja tead ka, Kaspar, kes Mozart oli?“

„Nää“ — ei mina tea; seda nime olen ma ikka kuulnud, arwastin, et see üfs juukselõikaja on, seft et mu õetütar omale ühe Mozartpatfi osta tahtis.“

„Kaspar, sa oled veel lollim, kui sa wälja näed.“

„Herrad meelitawad,“ wastas Kaspar hülgawal näol, — „ma tean küll, et mul üks seamoodi loll nagu ees on, aga nüüd tean ma ka, et Mozart'i herra mitte juuffelõikaja ei ole, waid muusikant. Kas ta täna ka siia pidule tuleb?“

„Ei, Kaspar, Mozart on ammu surnud.“

„Ah ta waene! Tema waene naine! Ja tema waesed lapsed! Neid on tal wist küll terwe tosin. Muusikantidel on ju ikka nii.“

„Kaspar, mine nüüd ülesse minu abikaasa juurde ja ütle talle, et ta paluks wabrikant Habermalz'i täna õhtul meie weini maitfema tulla. Mine, mine ja waata, et sa mu käsku ära ei unusta ja ümber ei tee.“

Kaspar läks herra käsku täitma.

Herra Silber tegi tööd edasi ja laulis:

„Õbedana läigib meri
Hommituse päikse paistel.“

Üüki aja pärast ilmus Kaspar jällegi. Ta oli näost punane ja parem pale oli tal üles paisunud.

„Herra Habermalz on ikka minu hea sõber olnud, ja nii mõnigi kord on ta mulle jootraha pihku pistnud, aga nüüd ei kannata minu temperatuur teda enam wälja.“

„Temperament,“ parandas herra Silber Kaspari.

„Ah üks too kõik, temperatuur wõi temperament, mul läheb juba sellest kangeft weiniſt segi, aga seda ma ütlen, kõrwalopust ei laſe ma mitte omale jagada.“

Kaspari temperatuur ei olnud mitte korras, seda wõis juba näha.

„Mis siis dieti lahti on, Kaspar?“

„Ta ei taha tullagi, see Habermalz, ta ütleb, et kui teil ainult lambapead käfutäitjateks on, siis wõiks herra parem ise tulla. Oh, ta oli nii hirmus ärritud.“

Herra Silber raputas pead.

„Mismoodi sa siis ütlesid?“

„Alustrat, nagu teie abikaasa mind käskis:“

„Kas ifand Habermalz mitte meile täna weini ei tahaks proowima tulla, ja kas ta oma wanaeide ta kaasa ei tooks; siiski oleks parem kui ta selle koju jätaks! Ja peale selle käis kohe üks plaks.“

„Sa wafikas!“

Oma keharastuse peale waatamata kargas ifand Silber walgufirufelt ülesse, wiskas juure sinise põlle eest ära ja tormas keldri treppi mööda ülesse. Kohe pidi ta selle wea, mis Kaspar oma lollusega teinud, ära parandama.

Kaspar aga jäi peadraputades keldrisse, mõtte-rikka näoga tegi ta ühe pudeli lahti, mis peremees kogemata wälja oli unustanud.

„Tema terwiseks!“ hõiskas ta peale esimese lonksu.

„Ta on üks wäga armas, ilus ja hea laps, ja kui ta mitte preili ei oleks, siis oleks ta majapidaja proua.“

Weel ühe lonksu tõmbas ta ja, weel ühe.

Ja ikka laskis ta Roselis von Heimgarti elada, nii et keldri seinad kõlasid, ja ta wandus selle „armsa lapsukesele“ selle „taewatuwile“ truu austaja ja kaitseja olla. Ja kõik see oli selle eest, et üks armas heal peale selle tugewa kõrwalopu, mis ta ifand Habermalz'i käest oli saanud, talle tasafesi oli sofistanud:

„Kuttu ära minna, ifand Kaspar, muidu wõib asi veel hullemaks minna! Ja ifand Habermalz ei mõtle teiest sugugi nii pahaste; teie ei ole ainult üksteisest aru saanud.“

Ja muidugi, nii see ka oli, sel „armsal lapsukesel“ oli õigus. Kaspar jäi ja jäi, ja kui ifand Silber tagasi tulles teda koju käskis minna, ennaft wälja magama ja peale selle, mitte tema teenistuses ennaft enam näidata, lallitas ta õrna käeliigutustega.

„Teie ei mõtle ju sugugi nii, ifand Silber, ma annan teile andeks ja ei ütle midagi, meie ei ole üksteisest ainult mitte hästi aru saanud.“

Õhtul kell 3 oli Kaspar juba omas ametis, ta oli küll weel näost kahwatanud, aga selge mõistusega wõis ta juba ifandatelt palituid aidata wõtta.

Kõik oli juba korras. Ifand Habermalz oli oma teisepoole ja ka tütre kaasa toonud. Kasparile oli ta waluraha pihku pistnud. — Mis aga Kaspari meelest mitte korras ei olnud, oli see, et „ilus noor“ preili koju jäi. Ta awaldas oma mõtet kohe proua Habermalz'ile, kui ta selle kalessa aitas ära wõtta, kuid wastuseks sai ta ainult wihase pilgu. See wihane pill wälkus weel kord proua Habermalz'i filmis, sest onu Jossase esimene küsimus oli Roselise järele, ja arusaamata kombel küsis teda ka preili von Pfeilschütz taga.

„Kahju,“ sõnas wiimane eitawa wastuse peale, „siin on täna niipalju noortsugu koos, aga kõik on nad nii unised ja igawad; ainult Roselis Heimgart oleks elu siia toonud.“

Uga preili Pfeilschütz'i maitset ei ole tarwis mitte tähele panna, seletas proua Habermalz paljude isikutele ja leidis mõnegi osawõtliku kuulaja.

Breili Hilda Habermalz nägi wäga meeldiw omas õrn-sinises tüll-kleitis wälja, mis tema iludust weel enam tõstis ja tema liig wärsteid wärwisi huwitaw-mahedaks tegi.

Kuid kadestust ei pruukinud teised tema üle tunda, sest kõik nad oliwad ifegi ilusad; kawalerisi oli kaunis suur kogu kokku tulnud ja rohkem kui ühega ei wõinud Hilda ometi ju tantsida. See üks oli doktor Selmut Richter, kes täna rõemus tahtis olla, et oma emakesele, kes teiste wanaprouade hulgas oma wäljanagemise poolest hülgas, näidata, et tema oma elulusti ja süüta nooruse rõemu wõersil olles ei olnud kaotanud.

Emake oli uhke tema peale, seda wõis tema särawaift filmist näha, mis wahetpidamata kõrget mehekogu saatsiwad.

Ka Hilda Habermalz meeldis temale.

(Järgneb)

Jaapani tantšjannad.

Soolekandja.

Suy de Maupasant'i jutt.

II. S. Jänes.

Ta ei unistanud iialgi sarnasest kõrgeft seisufest! Maa-
tonna kohtupristawi poeg Jean Marin tuli, nagu paljud
teisedki, Vadina osakonda seadust õppima. Ta sõbrustas
mitmetes joogikohtades, kus järjekindlalt käis, mõne lobi-
sewa üliõpilajega, kes kruusiti tühjendades polititit arutasid.
Tal oli põlem waimustus nende wastu ja lontis kindlal
meelend nende järel kohwimajaft kohwimajasse, makstes ifegi
nende joogi eest, kui tal raha oli.

Siis sai ta advokatiks ja kaitses proffesse, mida aga
kaotas. Ja ühel hommitul sai ta teada ajalehest, et üks
tema endine feltimees saadikuks on walitud.

Ta sai jälle sõbra truuts koeraks, sõbraks, kes head teeb,
hoolliseb, kelle järel, kui tarwis, saadetakse ja kelle ees ei
hābeneta. Kuid juhtus mingisuguse parlamendiloo tõttu,
et saadik sai ministriks; tuue tuu pärast määrati Jean
Marin riiginõunikuks.*)

Aguses oli tal tal kuni hullumeelsuseni uhtuse kriisid.
Ta jalutas uulitsail lõbu pärast, et ennast näidata, nagu
wõiks tema seisust juba nāo järele otjustada. Itka leidis
ta kohase aja ütelda koarpeestele, kelle juure ta siise astus,
ajalehemüüjatele, ifegi woorimeestele tühiseimate asjade
puhul:

"Ma olen riiginõukogu liige. . ."

Selle järele tundis ja loomulikult, oma wārtuse taga-
järjeno, nagu ametisse puutuwat wājadust, nagu wõimsa
ja suuremeelse inimese kohust, suurt tahtmist, tahtmist ige-
ühe eest hoolliseada. Lõppemata suuremeelsusega pattus ta
õigile igal juhtumisel oma toetust.

Kui ta puuesteel tuntud inimest juhtus nāgema, siis
astus ta selle juure waimustatult, haaras kätelt tinni, päris
terwise järele ja kuulutas siis, küsimisi wotamata:

"Seate, ma olen riiginõukogu liige, ja täieste teie
teenistuses. Kui ma milleski kasulit wõin olla, siis olge head,
põdrate minu poole kartmatalt. Minu seisuses wõib pal-
jugi mõjuda."

Ja siis sammus ta wastutunud sõbraga kohwimajasle,
et küsida fulge, tinti ja lehti postpaberit, "ainult üks lehti
kellner, soowituskirja kirjutamiseks."

Ent ta kirjutas soowituskirje, kümme, katkümme
eht wiskümme tüüti päewas. Ta walmistas neid Ame-

*) Riiginõukogu "d'Etat" Prantsufemaal pole mitte
eadusandlit palat, waid administratiwne kohtuasutus.

Tarkšõnad.

Tarka kõnet kuulab ainult tark huwitusega.

Rahulolemist wõib osta, kuid meelepaha
ei wõi ära müüa.

Noorus on halwem, kui wanadus, selle-
pärast, et wanadus tuleb weel, kuna noorus
juba enam tagasi ei tule.

Õffised sõbrad on need, kellel ühine ra-
hatott on, ja seegi tühi.

Saatuse eest juba mootoriga ei pääse.

Kõikidest "hirmsustest" on kõige hirmsam
see, mis meie peale langeb.

Polli targutus — see on jalutu tantš.

Da warandus, mida mingisuguse raha eest
ei saa osta, see on — laotšlānitud aeg. —?

rita kohwimajas, Bignon'i juures, Tortoni juures, Main-
son-Dorée's Riiche'i kohwimajas, Gelderil, Inglise kohwi-
majas, Neapolitain'is igalpool, igalpool. Ta kirjutas neid
õigile, alates rohukohumitšega ja lõpetades ministritega.
Ja ta oli õnnelik, täitsa õnnelik.

Ühel hommitul, kui ta kodunt wälja tuli, et riiginõu-
kogusse minna, sadas wihma. Ta arwas eesti woorimehe
palgata, kuid ei teinud seda ja läks jala mööda uulitsaid.

Wihmawalang muutus halwemaks, uputas kõnniteed
ja tānawad. Ifand Marin oli sunnitud wārawate alla
wihmawarju pugema. Seal oli juba enne wana hallide
juustega preester. Enne riiginõunikuks saamist wihkas
ifand Marin waimulikkust seisust. Nāiud aga oli ta nende
poolt sellest ajast, kui keegi kardinal talle ühe raste asja
puhul wiisakalt nõu andis.

Wihma walas nagu oawarrest alla, sundides mõlemaid
inimest taganema kuni kojasse, et porist pääseda. Ifand
Marin, kes alati tundis tungi rāatida, et oma seisust awal-
dada, tāhendas:

"Küll on aga halb ilm, herra abbat."

Wana preester kumardas:

"Diab, ifand, see ei meeldi sugugi kui Partisi ainult
mõnelt päewaks sõidab."

"Ah, teie olete maalt?"

"Ja, ifand, ma olen siin ainult läbisõidul."

"Lõpärast see on wāga halb, mitme päewa jooksul, mis
pealinnas mööda saadetud, wihma tās wiibida. Meie,
ametnikud, kes aasta läbi siin elame, mõileme wāhe selle
peale."

Abbat ei wāstanud. Ta wāntas uulitsale, kus wihma
wāhem sadas. Si korraga, nagu otjustades, tõstis
juba ta oma tuue kõrgemale, nagu naissterahwad seelikud
kergitawad, et minna üle loigu.

Nāhes teda araminewat, hliidib ifand Marin:

"Teie saate märjaks, herra abbat. Dodate weel mõni
filmapiik, kuni üle jääb."

Inimene jäi teadmatuses seisma ja sitles siis:

"Sugu on see, et ma ruttan. Mul on tähtis toku-
saamine."

Ifand Marin nāis kurwaks saawat.

"Aga teie ligunete ju läbi ja läbi. Ras tohib teilt küsida,
kuhu linnajalku teie lähete?"

Waimulik wāntus nāhtawaste, ja sitles:

"Ma lähen Palais-Royal'i poole."

"Niisugusel korral laenaksin ma teile, kui lubate, herra
abbat, oma wihmawarju. Ma lähen riiginõukogusse. Ma
olen nõunik."

Elu korrad.

Mulle näib, nagu näeksin ma määratumat maja, mille pealmine kord hiitgab täis ilu ja õnne, kuid minul, kes ma alumisel korral olen, ei ole peale waewa ja mure midagi. Siin on minuga palju inimesi, kuid puudub rebel, mida mõnda me ülesse saatsime; kui ka mitmed täpustile üles püüawad roomata, siis liitakse neile näppude peale, nii et luud murduwad; kuid ka alumisel korral on inimesed, kes päiteft tahawad näha ja elu headust maitseada nagu seda ülemistel kordadel elawad inimesed saawad, ja sellest ei ole veel küllalt, et alumistel kordadel kõik luugid kinni on, nii et kõik pimeduses peawad olema, waid nende filmi seotakse weel fide-metega, et nad isegi ülemistele korradele ei näeks waadata. — ?

Rõblise elu käsulaud.

- 1) Ela kui võimalik enam puhtas õhus.
- 2) Heida wara magama ja tõuse wara üles.
- 3 Ära maga wähem kui 6 tundi ja enam kui 7½ tundi pimedas toas; suwel peawad atnad awatud olema.
- 4) Joo teed ja kohwi mõdukalt, kuid ära tarwita tubakat ja alkoholi.
- 5) Liha söö ainult üks kord wõpäewa jooksul.
- 6) Wõta igal hommikul wanni.
- 7) Süüta siidiriided põlema ja lanna karedast willaft riideid.
- 8) Puhta üks päew nädalas; ära loe ega kirjuta sel päewal.
- 9) Ära ärrita ennast ja, kui sa waimliselt töötad, siis töötta mõdukalt. — ?

Täbar seisuford.

I m a r o d j o r : „Ei tea, kui katsums õige „pista“, eht pigistab filma kinni ja lasseb meid lauba eest parajat hinda edasi wõtta?“

II m a r o d j o r : „Jah, millitsale eht aitab paarist tsjaliseft, aga mis ja punajetaarbiwäelase, kurjawaimuga, teed!“

Wana preester töötis nina, filmitses oma naabrit järäkis:

„Tänan teid, ifand, wõtan lahkusjega wastu.“

Siis wõttis ifand Marin tal käest kinni ja saatis teda. Ta juhtis teda, hoiatas, õpetas teda.

„Soidke sellest loigust eemale, herra abbat. Iseäranis kartte wantrataid; need poristawad mõnikord jalust kuni peani. Olge etewaatlil mõõdaminejate wihmawarjudega. Wõidagi pole filmadele kardetawamat kui nende ofjad. Raisterahwad ei pööra tähelepanemist millegi peale ja torgiwad teile alati näkku nende päikse- eht wihmawarjudega. Ja ilalgi ei ärita nad ennast kellegi pärast. Wõib öelda, et linn nende pärast on. Nad walitsewad kõnniteedel ja uulitsail. Mina arwan, mis minusse puutub, et neil kaswatus wäga hooletu oli.“

Ja ifand Marin hakkas naerma.

Waimulik ei wastanud. Ta läis wähje kiirrutades, hoolsalt kofta walides, kuhu sammuda, et oma jalandust ega ka luube mitte ära määrida.

Ifand Marin algas nueste:

„Rahilemata, teie sõitsite selleks Pariisi, et wähje lõbustada?“

Wäite inimese wastas:

„Ei, mul oli talitus.“

„Ah, see on ometi tähtis talitus? Tõhin ma küsida, milles lugu seisab? Kui ma teile kirjult wõin olla, siis annan ma ennast täieste teie teenistusse.“

Waimulik näis piinlikus seisuforras olewat. Ta sõnas:

„Do, see on wäite isiklik asi. Wäite kollupõrtamine minu . . . minu plislopiaga. See ei humitaiks teid. See on . . . siemist korda puutu . . . kirillist laadi asi.“

Ifand Marin imestas:

„Neid asju walitseb ju nimelt riiginõukogu. Sel juh- tumisel — tarwitage mind.“

„Ja, ifand, ma lähen ka riiginõukogusse. Te olete tuhat korda lahke. Mul on tarwis ifand Berepere'i ja ifand Lebon'i näha ja niisama ka, wõib olla, ifand Petitsas'd.“

Ifand Marin peatas imestanult:

„Herra abbat, need on ju minu sõbrad, paremad sõb- rad, suurepäralised feltimehed, imestamisewäärt inimesed. Mina soowitan teid kõigi kolmele, ja palawalt. Usalbage mind.“

Waimulik tänas, wabanbas rõhelt ja pobises tuhat tänuawaldust.

„Ah, teie wõite tähtsa kordaminekuga kiidelda, herra abbat. Teie näete, teie näete, et tänu minule, teie toime- tus nagu määratult läheb.“

Nad jõudsid riiginõukogusse. Ifand Marin sundis preeft- rit enese kabinetti tulema, pakkus talle tooli, afendas tema kamina juure tule ette, siis wõttis ta ise laua ääres istet ja kirjutas:

„Minu kallis sõber, lubage mind soowitada Teile kõige palawamalt ühte austatud waimulikku teenert, ühte kõige wäärtuslikumat ja lugupeetud herra abbat. . .“

Ta katkestas ja küsis:

„Teie nimi, olge lahked?“

„Abbat Ceinture.“

Ifand Marin hakkas nueste kirjutama:

Sästi tõeldud.

„Noor proua, ma ei saa tõeste aru, miks teie oma mehe juurest ära tahate minna? Teie mees on nii wiisakas ja tubli. Kõik otse imestawad.“

„Jah, waadake, need saapad mul jalas, on kah pealtnäha wiisakad ja tublid, aga kust nad mul pigistawad, seda teie ei tea!“

Hollandi anekdot.

Kõikidele on wististe hollandlaste puhtusearmastus tuntud, kes lehmadele nende sabad selga kinni seowad, et nad neid ei määriks, ja kes sildasi seebiga puhtaks küüritawad.

Kord oli keegi Wene kaupmees Amsterdumis.

Ta kõneles tuttawaga uulitsal ja sülitas.

Hollandlastele see ei meeldinud ja kaupmees aeti linnast välja.

Ratskõmmend aastat hiljem, sõitis kaupmees uueste Hollandi pealinna. Ta nägi jalutusel üht ilust maja selle toha peal, mis wanaste tähi plats oli.

„Mida see maja siia ehitati?“ küsis ta kellegi möödamineja käest.

„Mida?“ mõtles hollandlane. „See maja ehitati üks aasta peale „Wene sülgamist.“ —?

Professori juures.

Professor (haige pead katjudes): „Teie peas on muhkl. See näitab, et teadlik inimene olete, kel lange uudishimu.“

Haige: „Täitsa õige, herra professor, seda sain ma eila, kui teada tahtsin, mis naabri toas kõnelakse, kusjuures ma pea wastu teina löin.“ —?

„... herra abba Centure'i, kes Teie lahtet wastutulekut ootab ühe wälke asja pärast, millest ta ta Teile jutustab.“

Ma olen rõemus juhtumise üle, mis mind lubab, kallid sõber. . .“

Ja ta lõpetas harilikude terwitustega.

Kui ta kalm kirja walmis oli kirjutanud, andis ta need hoolikuse kätte, kes peale lõpmata tänuawalduste ära läks.

* * *

Isand Marin tegi oma töö ära, tuli koju, saatis päewa rahulikult mööda, magas hästi, ärkas waimustatult ja tähtis enesele ajalehti tuua.

Esimene, mille ta lahti lõi, oli rabikalne lehele. Ta luges:

Meie waimulik seisus
ja ametnikud.

„Meie ei lõpeta iialgi üles tähendamast waimulike turitegewust. Keegi preester, nimega Centure, kes paljastatud salaplaanides praeguse walitjuse wastu, kes mitteõiglastes tegudes süüdistatud, mida meie ifegi üles lugeda ei taha, teda peale selle lahtlustatakse, et ta enne jesuit oli, nüüd aga lihtpreestriks muutunud, kelle üle piiskop mitte-kiiduwääril's'e teguwiside pärast nurises, ja teda Pariisi tututi, et oma tegude üle seletust anda, — leidis nüüd palawa poolehoidja kellegis Marin'is, riiginõulogu liikmes, kes ei kartnud sellele pühäs rüüs peiturwale kurjategijale kõige usaldawamaid soowituskirje wälja anda, kõigi wabariigi ametnikkude, tema sõprade nime peale.“

Meie soowitame selle riiginõulogu liikme kuulmata ülespidamist ministri tähelepanekuks. . .“

Isand Marin kargas plüsti üle hüppega, pani riide ja jooksis oma oma sõbra Petitpas' juure, kes talle ütles:

„Ah nii, olete hulluks läinud, et mulle seda wana wandefeltsist soowitaste.“

Isand Marin pobises segaselt:

„Kuid . . . näete . . . mind peteti. . . Tal oli niisuguse auja inimese waade . . . ta wedas mind sisse . . . ta wedas mind häbistawalt. Palun teid, kätige teda waljult karistada, wäga waljult. Ma kirjutan kohe. Selge mulle, kellele on tarwis kirjutada, et teda kohtu alla anda. Ma sõidan peaprokuröri ja Pariisi ülempiiskopi, jah, ülempiiskopi juure.“

Ja äkki, isand Petitpas' kontorilaua taha istudes, kirjutas ta:

„Monseigneur, mul on au Teile Ülipühalikusele teatada, et ma alles praegu kellegi abba Centure'i intriigide ja pettuste ohwriks langenin, kes minu usaldust pettis. Selle waimuliku teenri oletustest petetult, wõisin ma . . .“

Kui ta alla kirjutanud ja kirja kinni kleepinud oli, pööras ta oma sõbra poole, öeldes:

„Kas näete, mu kallid sõber, olgu see teile õpetuselt: ärge soowitage kunagi kedagi.“

Maisõiguslane.

Sentimentalne jutt meie revolutsionitegelastest.

Ja suurtest sõnadest, suurtest sõnadest ei olnud iial puudust. G. Suits.

1.

Ta tuli mulle nimelt siis wastu, kui ma teda otisfin. Aga kui ma teda oma ees rügin, siis uulin otjusele, et ma teda asjata olin otfinud. Ma püüdsin kõrwale põigata, kuid ta hakkas oma kuuma käega mu sinifest kalakülmast käest kinni ja surus seda. Mul ei jäänud muud üle kui wastusuruda.

Lapse nõuanne.

Wäite tütarlaps tegi toerust ja armas, et talle selle eest kooli ei anta. Ja tõega, kui kool lauale pandi, pööras ema tütre poole:

„Kui teil, armas prouade, sõnakuulmata tütar oleks, kes halba tegi, mis te ütlete talle?“ küsis ema.

„Tead mis, ema,“ wastas tütar. „Ma ütlesin: täna jääb asi nii kuidas on, ja saad koogi omale, kuid waata, et ja hõuue toerust ei tee. . .“ —?

Mõrsja head omadused.

Kellegi lõunamaa targa juure tui tema õpilane ja, järades röömuft, teatas, et ta kedagi tüdrukt nägi, te a ta omale naieks tahab wõtta.

„Misfugused head omadused on sinu tulewafel mõrsjal?“ küsis tart.

„Ta on ius kui jumala päike!“ hüüdis õpilane.

Tart kirjutas paberi peale nulli.

„Ja weel?“ küsis ta.

„Ta on heaft peretonnaft.“

Tart kirjutas uuefte nulli.

„Ta on wäga ritas.“

Uus null.

„Sai hea haridufe.“

Jälle null.

„Armastab mind kõigest südameft.“

Suus pani tart nummer ühe kirjutatud nullide kõrwale pahemale poole ja hüüdis:

„Waata poeg, sul läts õnneks torda terwet waranduft leida!“ —?

Surruaias.

(Katsittõne.)

„Kuidas ma, selfimees, omale hauda saaks walms waadata?“

„Kas sugulasele wõeh?“

„Ei omale. . . Tahan juba aegfaite walms waadata.“

„Wõi nii. . . Kas see pail ei ole kui loodud teie jaoks.“

„Armas selfimees! Mind ei näe ju fiin teegi.“

„Teil nagu oleks õigus, kuid see on teile kõige kohajem pail. Eftiteks — fiin on puhtus; teifeks — waitne, näe, puude warjus. Kuigi nad teife haura peal on, fiiski wari langeb teie haura peale. ! . Puud tahifewad . . . Üstuge, kui ius on lamada ja kuulata. . . See on kõige parem pail! Saate mind weel selle eest tänama“ —?

Benemaa suurliinas 1918. a. algul.

„Ah, supijuuri tahad? Kolme rubla eest? Ha-haha! See oli tunamullu.“

„Ei mitte tunamullud. . . Supijuuri kästis mamma tuua!“

„Kolme rubla eest, noormees, ei saa. Sibul üfti maksab kolm rubla, porgand kolm, petersil poolteist. . .“

Ma waatafin tema otfa ja tulin otfufefe: Waewalt on ta olekus, seisafus, liigutustes midagi endift, midagi selfeft ajast, kui me sõbrad olime, kui me täis tuld teelatub aadete eest wõitlefime ja oma jõuetud rufikad saatufe wastu tõffime. Waewalt on temaõ midagi endift.

See pallikujulife kõhu, ripnewate põstede ja kuldpril-libega ifand oli fiis weel mu sõber, näginud hulguife sõber! Misfugune saatufe piige!

Ja mul oli piinlik temaga kõneleda, jefst ma ei joowinud, et ta minu päraft häbi tunneb.

Uga ta ütles mulle:

„Mäletad neid aegu, kui me pörandaaluftes organifatifionides tõbtafime ja selleft, mis meil täna käes, uniftafime? Mäletad? . . . Üks ettewaatamata sõna, ja misfugused tauged lubermangud olefid meid oma madalate, toiduta ftepirindadega imetanud, üks sõna, ja misfugused wangihoonete kiiwihälid olefid meid igawefefe olematufefe fuigutanud? Mäletad? . . .“

Ma surufin omad finifed käed tasku, mis niifted ja külmad kui kaks, alles kaewatud hauda, ja sõnafin nukraft:

„Mäletan, mäletan.“

Siis waatas sõber mind arwustawalt ülewalt alla ja küfis:

„Sutusta, kuidas ja fiia said?“

Ma seletafin talle mõne sõnaga, et mul alles niid kui fiin juba efimene wabadufejoowastus jahtunud, wõimalus oli wäljamaalt kodulinna jõida. Uga ma ei lifanud juure, et ma oma wiimase raha reifil ärakulufafin. Ma ei ütelnud talle ta feda, et kodulinn lühikfe ajaga nõnda muutunud on, et mul fiin peale teda ainufiki tutawat ei ole. Ja ma ei ütelnud talle ta feda, et ma eifefst saadit jõmata olin.

„Ma tean,“ sõnas sõber rahustawalt: „Sa olid sunnitud kodumaalt wäljamaale põgenema. Ja, ja! Kui hõlpfaite oleks wõinud juhtuda, et ta mina oleks wäljamaale põgenema pidanud. Kui noor oled, fiis õhwerdad ju ennaft nõnda kergefte wabadufe eest. Ja, ja!“

Ta wangutas pead, waatas mu otfa, ja ma mõififin, et tal see üle hea meel oli, et ta nii kergefte ei õhwerdandud kui mina; seft fiis, wõib olla, oleks ta tema pidanud poolhulgufena kodulinna tulema. Sa ma mõififin ta waateft, et ta kunagi mu sõber ei olnud, ei kunogi: ta pidas oma faatufi ülemafs kui teifte eeft wõitlemife. Uga see wähe, mis ta lord teifte heaks teinud, oli selleft, et ta paratamata ajarwoolule ei fuutnud wastu panna.

Ja mu hinge afus lõpmata kurbtus, ja ma ütlesin omale: Sul ei ole fiin ainufiki sõpra. Mifs tulid ja fiis kodumaale? Mifs kiskus fiid fiia? Wabadus? Sa oled

Besfimist.

R a i n e: „Ara suitseta ühtlugu, võta parem seda rohtu, mis arst sulle kirjutas. Muudu kõhid öösel nii hirmsaste, et ma jugugi magada ei saa!“

M e e s: „Dige mul väljas! Ennäe enesearmastust! Wõi mina peaksin sellepärast rohtu võtma, et tema rahulikult magada saaks!“

Tramvais.

Wagunisje tuleb kontrollõr. Sõitja, kes aegaste pileti valmis tahab võtta, pistab kiireste läe palitu tasku. Ta oisib hoolega kõit tasku nurgad läbi ja, mida lähemale kontrollõr tuleb, seda närwilikumaks muutuvad ta liigutused.

„Noor inimene,“ kuulub wihane hää tema kõrval, „wõtke ometi lord oma käsi minu taskust ära!“

Uulitsal.

„Kuule wend, oota weidi!“ sõnab keegi seltskonnast, woorimeest peatades. „Sõita tahaks!“

„Mis wend ma sulle olen?! Leid on palju,“ wastab woorimees hobust püstitades.

„Dota, seltsimees, laje sõita, kallist!“

„Baat' kus mul sõber... Sei, hobu, liiguta ennast weidi!“

„Dota, kurat, wõidakse sulle... Kui sa sõita ei laje, saad wastu molu!“

„Kõnele nüüd alguses niimoodi, oled juba sõitnudki... tpruu, hobu!“

Puudused.

Provintsi teatris waidlesid kaks näitlejat, kusjuures kumbki teise puuduseid katkus esse tuua.

„Teil on kõwer jalg, mis armastaja teie olete! Kõit naerawad, teie mängu nähes.“

„Teie jalad on peened kui tilud ja te kannate kunstilika sääremarje.“

„Teie wärwite oma juukseid.“

„Teil on kolm walehammast.“

„Sel filmapilgul tuli näitejuht.“

„Näete nüüd,“ sõnas ta, „misfugused puudused teil on, aga ise palute palta juure... Hea, et ma seda teada sain, nüüd ärgu olgu teil enam palga juurejaamise lootustki.“

fõbmata, aga wabadus find ei toida. Sa oisid juba mitu päewa tööd, aga ei leia, sest et sul tuttawaid ei ole, kes ju eest sõna ütles. Aga kui sa wiimaks, suure otsimise peale, tuttawa leidfid, siis nägid alles, kui wõeras ta sulle on. Mis hakkad ja nüüd peale?

Ma tahtsin tuttawale head päewa soowida, aga seal pani ta oma walge, pehme läe mu õla peale ja ütles:

„Kui sul täna kuhugi minna ei ole, siis wõiksid minu juure tulla. Ma näitan sulle oma kodu.“

Ma arwasin selles hääles sõbralist tooni kuulwat. Ta tahtis siis weel minuga sõbralist juttu wõsta! Siis ei olnud tal selle wastu midagi, et ma oma kallistes närudes tema juure ilmun!

Sa et talle selle eest tänulik olla, awaldasin ma oma andusolemist.

Ea tutsus woorimehe. Ma tahtsin temalt küsida, kas ma tõeste nõnda nõrkenud wäljumusega olen, et ta usub, et ma enam jalgsi ei suuda käia, kuid seal tabasin tema pillu oma riiete peal ja — mõistfin.

Eal on fiiski häbi minuga uulitsal kõrwuti käia!

Ma tõhklefin weel filmapilt trostlasse astumise puhul.

Aga ma ei olnud ju eilaseft saadil sõõnud...

2.

Kui trosta linna sees suure, wiiekordse kiwimaja ees peatas, oli mul juba teada, et Sammitul — nii oli minu endise sõbra nimi — tuntud naisõdiguõlane, naiskirjanik ja tõneleja Sofia Wari abitaasaks oli.

See naisterahwas oli wabadusewõitlejana üle kodu-maa tuntud. Kui Siterisse wäljasaadetu, põgenes ta omal ajal sealt wäljamaale. Sealt sõitis ta uueste Deetrilinna, kus wõera nime all elama hakkas. Seal sai Sammit temaga tuttawaks, mis mõlema wabaarmastuse poolehoidja abieluga lõppes; selle tõttu kaotas poliitsei endise Sofia Wari jäljed.

Siis aga tuli riigipööre ja noor abielupaar asus kodumaale...

Kui me woorimehe pealt mahaastusime ja kui punaste pöskedega tüdruk meile utse awas, tuli proua Sammit meile wastu. Ta imestas mind nähes, kuid jõi rahule, kui mees talle minu ilumise põhjuse äraõletanud oli.

See oli testmise kaswuga testlealine naisterahwas, lühikeste juuste ja piikste näoga. Kuid ta oli kaunis torebaste riides.

Mind juhatai ühte tuppä, kuna Sammit sõnas:

„Ma annan selle toa sinule nõnda kauaks tarwitada, kui sa koha oled saanud... Nüüd wõiksid ennast weidi korraldada.“

Ma astusin juhataatud tuppä ja jäin imestanult seisma.

Siin õmbles ühe laua taga kahwatanud näoga naisterahwas käsi-õmblusmasinal. Seal-teal olid roofad lapid maas kui alles pudenenud dielehelused.

Nüüd tõstis naisterahwas oma hallid, suured ja kurwad filmad minu peale. Need filmad olid nagu surijal, nagu inimefel, kes laua aega haigusõidu oma rinnus on tannud, ja kes nüüd surema peab.

Walitub mõtted.

Wõidud toowad riikidele niisama palju wi-
letsust, kui kõige suuremad kaotused
Massekion (— ?)

Õnnetuseks näewad rahwad sagebaste teine-
teises waenlasti. Kui me selle küsimusesse wal-
gusekiire laetleme, siis näeme, et me o'eme in-
imesed ja peame sõbrad olema. Üks õpetlane kin-
nitas seda tõde väga lihtsalt, kuid imestamise-
wääriliselt. Ta jututas lord ja nägi ühe lähedase
mäe peal hiiglainimese kogu. Kui ta selle kogule
lähines, siis nägi ta et see on inimene, aga kui
ta temale weel enam lähines, siis nägi, et see
oli ta wend. — ?

Lehm westitiwid ära jõõnud.

J. küla mõldri naisel oli alati see halb mood,
et ta iga kõne peale, olgu see ka misugune tahes:
„Ma teadsin juba, see oli ju mul ette näha,“ üt-
les. See ei meeldinud aga sugugi tema mehele,
kes alati siis ka aru pidas, kuidas naiselt niisu-
gust halba moodi ära wõderutada.

Kord jõõks mees ähklides tuppa ja hüüab:
„Oh häda, lehm on westitiwid ära jõõnud!“
„Ma teadsin juba, see oli mulle ju ette näha,“
oli naise rahulik wastus. — Sel.

Marobjor oma warandust üle waatamas
eht
mispärast lihtsurelikludel tarbeainetest nii suur puudus on.

Ja mu hinge täitis jällegi turtus, järsku ja oota-
mata. See oli niifugune turtus, mis siis su hinge asub,
kui ta suria woodi eite astud.

Sel filmapiigul, kui ma ei teadnud mis teha, kas edasi
minna wõi tagasi astuda, kuulsin oma taga proua Tam-
mitu häält:

„Oh, wabandage! Ma unustasin õmbleja wõ-raste-
tuppa ja saatsin teid siia... Leeni, olge nii lahke ja minge
föögituppa töötama.“

Ja nagu automat-nukk tõusis õmbleja üles ja hakkas
asju kokkutorjama, masinlikult, tiireste, nagu kartes, et aeg
asjata kaotfi läheb.

Alga proua Tammit kõneles:

„Peate te teadma, kui kallid siin lõid on! Näituselks
nõutakse riiete tegemise eest nii kõrget hinda, et... wõi-
mata on midagi wäljas lasta teha... Nüüd on ju selleks,
et hindasi kergitada, igalühel piiramata wabadus.“

Ta kõneles weel riiete hinnast, mis kuulmata kõrgetks
olewat tõõsnud, moodidest ja naisliikumistest. Alga kui
õmbleja ta täsi-õmblusmasina toast oli wälja wiinud,
lahkus ta tema.

Ma waatasin ringi. Kui ilus ja puhas siin oli! Õm-
bleja oli ifegi lapid pörandalt ülesnoppinud. Seintel
olid tuntud kodumaa kunstnikkude maalid. Kui puhas siin
lõid oli!

Ja äkki tundsin ma, et ma wõerasse kohta olin tul-
nud, tuppa, mis mulle sugugi kohane ei olnud.

Ma lätsin peegli ette. Rohkufin. Sealt waatas keegi
tundmata, sinise näonaha ja aukuwajunud filmadega, mulle
wastu.

Ja nüüd mõistsin ma, et mu wana sõber mind mitte
sõpruse-tunde pärast siia ei tutsunud, waid selleks, et näi-
data, kuidas ta elab, kui ilusti ta elab, kui õnnelikult ta elab.

Sel filmapiigul äratas mu tähelepanemist mingisugune
hääl, mis föögitoast kuulus, selle ühe tagant, mis õm-
blejat oma wa ge tiiwaga oli katnud.

Ma kuulsin proua Tammitut kõnelewat:

„Wõimata, Leeni, wõimata! Te teate, et ma homme
kohalikus töõlistemajas lõnet pean ainel „Wabadus.“

Alga mõtelge, kui mul kohast kostümi ei ole selga wana,
kuidas wõin ma suure rahwahulga ees ülesastuda? Ja
pealegi taban ma naisliikumistest ja naiswabadusest kõne-
leba, mõtelge — naiswabadusest! Kuigi teie enese haiglase
tunnete olemat, kuid see ei wabanda weel teid. Mu kõne
wõib naisliikumise elustamise tõuleiduts saada.“

Alga wastufelks kuulus tõõba, kuiv ja jäine, kui nüri
noa piste, ja siis ütles nõrd hääl pikkamisi, pikkamisi:

„Mul on... ükskõik... Mul... siin... peas... fil-
made ees... wirwendab... Ma... ma... olen nii wä-
sinud... Mul ei ole seda... ennem olnud... on harwa
olnud... Alga täna... oh!.. ei wõi!“

Ja ma arwasin kuulwat õhket, rasket ja sügawat.

Alga teine hääl kõneles:

„Ma mõistan teid. Te pea walutab. Alga kust ma
nüüd, enne õhtut, teisi õmblejat saan, ja ometi peab
kleit homfelks walmis saama... See ei ole minu süü, et
te nii haiglane olete ja ennem õmblema ei saanud ha-
kata... Minult üks õõ tuleb teile õmmelda, ja homme
pealeidunat on kleit walmis... Siis wõite nii kaua pu-
hata kui tahate.“

Kuulus masina wurin, ja ma mõistsin, millega lugu
lõppes.

Nüüd koputati ka minu ukse pihta, ja proua Tammit
palus mind föögិតuppa.

Õõgិតuppa astudes, filmasin ühes nurlas, wäikse nur-
galaua toga jällegi õmblejat, kuna proua Tammit toa
teistel olewa suure, laetud föõgilaua taha istus.

„Istuge siia,“ sõnas ta, mulle oma kõrwale istet
pakkudes.

„Ma kutufusin ka õmbleja lauda,“ jatkas ta, „aga tal
on kiire... Pretli Leeni, ärge aga sellepärast mõtelge, et
ma teid lauda ei taha kutfuda.“

Ja siis ütles ta mulle nagu uhlustades:

„Waadake, ma pean homme lõnet ainel — „Waba-
dus“... Selleks puhuks peab uus kleit walmis olema.“

Alga herra Tammit waatas austufega oma abikaasa
peale.

Hingede püüdja.

„Mis sugune kõrilditaja, vereimeja, 40 rubla lõpnuud aneraisa eest!“

„Astuge meie partei liikmeks, saate ligi pool odavamalt.“

Meie lõneleime sõõgijal tulewiku-naisterahwast, wabadusest ja waba inimese kohuästest, mõistes hulla reaktiioni ja kõite, mis inimesesoo waba edenemist takistab.

Uga masina wurinat jo haige inimese kõha ei pannud teegi tähele.

Ja ta mina, kes ma hull aega sõõmata olin olnud, unustasin libedas tegewuses selle lahwatu kogu ja need suured, kurwad filmad.

Kui tõht raskets läts, lasin seljalile tooli najale, ja tundsin eneset hea olewat. Uga kui Sammit küsis, kuidas tema korter ja sisseade mulle meeldiwad, siis kiitsin ma ta maitset, olgugi et nüüd teadsin, et ta mind ainult selleks oli sija kutsunud, et seda kõite mulle näidata, ainult, et näidata.

Lambid olid ammu süüatunud, kui sõõgitoast lahkusime. Minult nüüd löin pilgu õmbleja peale. Jumal, kui lahwatanud ja kurb ta oli! Ja ta oli nagu masinaga ühtelaswanud.

Wõerastetoas oli woodi ülestehitud, ja abielu paar, kes mind sija saatis, soowis mulle head sõõd. Ma teerastin lambitule wäitset ja sõõditsin edasi-tagasi.

Ma kuulsin jällegi sõõgitoast häälest.

Mind hakkas see kleidi lugu huwitama ja ma kuulatafin. „Ratsuge ometi!“ sõõnas proua Sammit. „Mõttele, kas see pole narrus: õmblete siamaale ja nüüd tahate torraga ära minna! Kust ma nüüd, sõõsel, teist õmblejat saan? Rahju, et ma seda ennem ei teadnud... Mis teiega siis õige on?“

Kuulbus waiwne, kõle, ja wäsinud wastus:

„Arstid... tõendawad, et... süda... olewat nõõrt... See... see... on sellest... otseti istumisest... päewast... päewa... päewast... päewa...“

Uga tehtud kaastundlik hääle sõõnas:

„Rahju... Uga te mõistite kufagil äris õmblemas kõia, ehk teenistite siis enam?“

Walitset waiwne. Kuulbus kõha, ja siis sõõnas tume hääle:

„Kuid ta wäljas... töötoas... tuleks kuus... tundi... päewas... päewas... töötada... aga see ei... ole... itlagi... selle wastu, kui... kui ma päewas... oma... tahmi'e järele... kümme tundi töötaks... Sest... nii... omaelte... on wabadust... jah, waadate... proua... on wabadust... enam...“

Ja imelik oli kuulda, kuis inimene, kes orjas, tõendas, et wabatahtlikus orjuses on wabadust enam kui sunnitud orjuses.

Ja walus oli kuulda seda hääle, mis teraw kui noapiste. Uga proua Sammit tõendas:

„Waadate, selle wabaduse eest olen ma mõõdelnud ja tahan ka edaspidi mõõdelda... Teie olete pidanud ennem ütlemä, et haige olete.“

Walitset jällegi sügaw waitus, waitus nagu siis, kui surm majasse astub. Uga see peale kuulbus waewalt kuuldamalt:

„Ma... olin haige, proua... hull aega, proua... Uga kui teie... seda teadnud olesite... siis olesite... olesite tahelnud kas... ma... üleüldse töõ õigeks ajaks... walmis teen... ja poleks... ei olets... mulle annud... Uga ma... ei ole... hull aega... ei... ole...“

„Waadate, teie olete puuduses, ja tahate weel töõ tegemata jätta,“ hüüdis proua Sammit wõõdurõemalt. „Somme saate raha ja nii palju wuhust kui ise tahate... Teil on ju wabadus... Sead sõõd!“

Ja uueste kuulbus masina wurin, ja ma mõõstsin, et see küsimus sellega otsustatud on.

See haige nãsterahwas töõtab sellepärast, et tal muud teed ei ole. Ta roha sai paranemise ajal otka ja ta pidi uueste tööle hakkama, et mitte nõõlja läbi haiguse kõõtu kiirendada.

Tal ei olnud niigi palju raha, et haige isu kustutada.

Ja, mõõb olla, ei olnud ta mitmel päewal ima suhu saanud? Kas proua Sammit temalt seda küsis, kui talle töõ andis? Muidugi — mitte. Ja kuis julges aus, töõtan inime enne töõ lõõpetamist palka nõõda?

Ta tegi kõõhia kõõhuga töõd ja waatas, kuidas me sõõme, meie, kes me sugugi töõd ei olnud teinud.

Mu weri õõl keema ja mu orsaesine põõles. Sest seal oli, mõõb olla, nõõlgasurew inime?

Ja see inime ei tunnud, ei aimanud oma hukatust?

Uga need teised, jõõlised, terwed — need magasid nüüd teineteise kaenas rahulisi und. Ja need teised, kes omas toas nõõgiwat inimest orjastasid, olid lugupeetud wabaduse eest mõõtlejad. Ja need inimesed, kes kõõlde ees tarjusid „maha abelad!“ panid ise neid oma õõwritete kaela.

Sõõlitada tahtsin ma neile nõõtku, neile hariklastele, kes selleks punast lippu lehwitawad, et oma isiklisi ihast waigistada.

Ja mulle nõõis, nõõgu olesid mu mõõtted tulekeeled, mis peaaui nõõriwad. Ja mu hinge asus kurbtus nagu metsik totkas, et mu süõdent tükõideks kiskuda.

Ma tahtsin teist aidata, aga kuidas? Olets mul raha olnud, ma olets seda õõmblejale annud ja teda arsti juure saatnud. Uga mul raha ei olnud. Uga need, kel raha oli ja süõta oli — uinufid.

Uga wõõkuses kuulbus õõmblusmasina ühetasane wurin nagu lõõpe nutt, nagu waeselapse nutt, kes tundmata laande äraeksinud.

Ja see nutt, see õõastuslik nutt oli selleks, et üks õõnelik teise õõnetu pisaratest pärõlõõe oma kaela mõõks panna.

Eh! ei nutnud aga hingetu õõmblusmasin, waid — elaw inimeselaps?

3.

Sõõmmikul aratas mind õõge kõõputamine wastu „ust üles. Meie panin end ruttu riietesse ja awasin ukse. Mu ees seisis Sammit ja ta naine. Nad olid puudulikult riie-tes, kõõkunud nõõguga ja lahwatanud.

„Tulge... meiega... Ma kardan,“ sõõnas proua Sammit ja hakkas mu kõõest kinni.

Ta lükkas siis mind nagu ratastooli oma ees jõgi-tuppa, hoides end mu selja taga.

Sõõgitoas põles veel lamp, kuigi atendest lahvatatud talvehoonemil sisse waatas. Aga nurkas, tõblaua juures, oli õmbleja otseti, pea vastu õmbiustmastina laela, kuna tema ees, roosa kleidi peal, puuane weroja oli. Sammitu naine, kes seda minu seljatagant filmitsees, hüüdis wihafelt:

"Mu Jumal! Waadake, see on ju mu uus kuub! Näüd... näüd... kuidas ma siis täna kõnelen?"

Wihha fulgus ta suu.

Mina aga liginesin liikumata kogule, katsusin ta rinda ja kätt ning ütlesin:

"Surnud!"

Ja et ma juba õhtul olin otsustanud siit lahkuda, siis jätsin Sammitu jumalaga, kes nõnda erutatud oli, et waewalt midagi suutis öelda.

Aga ta naine sirutas mulle käe — suudlusets.

Ma ei pannud seda tähele.

Seft see käsi oli alles teise inimese laela filmuse pannud.

Ma astusin uulitsale.

Uh! Külm talwetuul pani mind üleni wärisema.

R. Charles

Legenda ärawalatud werest.

Leo Tolstoi.

Kui keiser Jerusalema ära wõitis ja templisse asustas, wiidi teda preestrite palatisse. — Keiser jäi kohult usse juure seisma. Põrandal tees weri ja ajas wulsi, tõustes roosa wahuna nagu tuline wesi katlas.

Nur jowastat keisert ja ta seisus liikumata paigal kui kinninaelutatud.

"See on orjade, lammaste ja wafikate õhwri weri," ütlesid preestrid piinlikult.

Keiser lasi kulbiga werd õhwri-altarilt tõsta ja wõrdles.

Weri ei olnud selle sarnane, mis põrandal tees. Keiser sai wihafets ja karjus:

"Mõelge mulle, mis weri see on, muidu kusun ma teie selast liha rouast kammidega maha ja wiiskan teie furnutehad mekklindud. le söbdaks!.."

Kõhtunud preestrid sõnasid:

"Anna armu, keiser! Me ilmutame sulle tõtt. Elas me seast õpetaja Sakar as, ja elas diglase inimese elu. Ta kutsus kõuesarnase hääleja inimesi Jumalat teenima ja kuulutas ette tulekahju, kattu ia orjast. Kõit, mis ta tõrd kõneles, on nüüd äraunustatud. Kuid inimeste delus tõusis taewasse ja teda tapeti ära. Teda pisteti siin, Jumala templis, sel ajal läbi, kui ta huulte üle kõne wõolus. Ja seftaadi teeb me seltsimehe weri ja wannub teewa all kättemaksimist ja süüdistab tapjaid diglase Jumala trooni ees."

"D, kui nii on," hüüdis keiser, "siis tasun ma kätte ja rahuldan teda."

Ja ta andis käsu, et kõit preestrid õpetaja teewa were kohal ära tapetaks.

Kuid weri tees edasi ja ei jahtunud ära.

Siis kogus ta tuhat ilust noortmeest ja neidu, tappis neid ühe kivi peal ja segas nende werd õpetaja werega. Weri tees edasi ja ei jahtunud ära.

"Sakarias! Sakarias!" hüüdis tirann. "Kas on sul sellest veel wähe? Kas sa tahad, et ma loogu Suuda rahwa ära häwitan?"

Weri tees edasi ja ei jahtunud ära.

"Häda mulle! Häda mulle!" hüüdis keiser ja haaras peast kinni. "Kui ühe inimese were pärast nõnda palju inimesi peab kannatama, mis ootab siis mind, kes ma kümnete ja sajatuhondete inimeste werd olen walanud?"

Ja ta filmadest purskasid üksteise järele pisarad.

Ta nuttis ja löi omale wastu rindu.

Ja kui juba esimesed pisarad ta põskedelt alla weeresid ja õpetaja werega segasid, — ei teenud weri enam, ja hangus ära.

Termometer.

Kirjanik, kes alles hiljuti naise oli wõtnud, sai sõbraga kottu.

"Noh, kuidas elate?" küsis sõber.

"Hästi! Maitzen lõbu ja kirjutan, kuna naine minu kõrwal istub. Aga kui absats (rea lõpp) tuleb, siis suudleme."

"Sellepärast ongi te lause nii kattelne."

Sellest ajast peale saidki kirjaniku kirjatükid sõpradele tema koduse õnne termomeetriga (soojandetsjats). Mõne kuu pärast muutus tema lauseehitus: laused muutusid pikaks ja absatsi oli wähe. Mefinädalad olid möödas.

Kord luges keegi kirjaniku tuttaw naisterahwas ajalehte, ja kui ta tema kirjatükki filmas, hüüdis ta:

"Mu jumal! Kui palju on ta kirjutanud ja mitte ainuüksi absatsi! Naine on ta juurest wististe ärajooksnud."

—?

Uwalik telm.

Keegi hertfog läis wangimaja waatamas, kus ta armu-iltult wangide käest küsis, mil põhjusel nad wangi sattusid. Igakõs piüdis tõendada, et ta süüta kannatab, ja neid kuulates pidi arwama, et nad kõit süütad on, kes ainult sellepärast kannatawad, et inimesed illekohtused on. Wiimaks jõudis järg ühe küürus ja kondilise inimese kätte.

"Mis süüdi sina tegid?" küsis hertfog.

"Teie ausus," wastas küürakas, piüdes naeratada, "kord, kui mul raha ei olnud, wõisin kellegi taskust rahakoti omale."

Hertfog naeris.

"Ma näen, et ja siin ainuke telm oled teiste aujate seas, kes nendega wäärt ei ole ühes elama. Käi siit minema!"

Ja waras sai wiibimata wabats, kuna teised wangi jäid.

—?

Sõjameeste terwitused.

Soowime kõigile kodumaalastele ja kõigile tutwatele head uutaastat, iseäranis Eesti neiudefe selle aasta sees kõigeparemat õnne. Soowime Eesti neiuwega kirjawahetusesse astuda igawuse pärast, mis meil suurem waenlane on ja on olnud kui satlane.

August Piiband; August Treifeldt, Eduard Adamsfeldt, J. Ametman, J. Busch, A. Kunder.

Meie adress on: I-ый Эстонский пѣх. полкъ, 10-ая рота 3 взводъ.

Terwitame kõiki Eesti neidusi ja palume lahkest nendega kirjawahetust, et sellega igawust eemale tõrjuda.

Noored Eesti sõjamehed: Eduard Awel, Ludwig Winkmann, Aletander Jaska.

Adress: I Эстонский пѣх. полкъ, 9 рота.

Meie, Paide Eesti pataljoni sõjawäelased, terwitame kodumaa õdesi ja palume õrnatesi nii lahked olla ja meie hallide igawat elu mõne wäitje kirjakejega lõbusamaks muuta.

Kõige austusega: Walter Keese, Johannes Uesson, Heinrich Keese, Martin Dik, Eduard Riis.

Meie adress: гор. Вейсенштейнъ, штабъ 3-го батальона 4-го пѣх. Эстонскаго полка.

Meie Eesti sõjawäelased tuleme kõiki kodumaalasi terwitama ja iseäranis Eesti neidusi ning soowime wiimastega kirjawahetust lõbusaks ajawitets!

Otto Nurt; Paul Kroon; Woldemar Leppit; Mihkel Weltmann; August Kübarsapp; Johannes Namann.

Meie adress: Д. Армия. Гавсаль. I Эстонский полкъ Канцелярия I батальона.

*

Rustaw Kramholtz; Johannes Uit; Julius Erlay; Martin Olep; Paul Liisa; Johannes Saawet; Artur Driimann; Saan Hendrikson; Mihkel Jakobson; Sewald Koff.

Adress: Въ Дѣйствующую армию. 227 полева под-вижная военная хлѣбопекарня.

Piduõhtul.

Meie: „Ah, kui imeilusaste neiu Lehtsar mängib. Kas te teate, mis selle sümfoonia helid jutustavad? Nad mõjuvad o. se pörutawalt. Kuulete? Eulewabetus. Wõitlus. Karjumine. Rõõwliid tungiwad sisse. Riisuwad lõik ära. . .“

Peie: „Ei oleks sugugi paha, kui nad ka klaverimängija ühes klaweriga kus pagan wiiksid.“

Matti's kätte.

Wäitjes linnas olewa wõerastemaja peremees riidleb sagedaste oma naabritega, sest et naabri kass lödgis wargil käis. Et wargast lahti saada, kühwtitas peremees lihtsalt kassi ära.

Peides oma kassi furnult, ofustas naaber iga hinna eest tättematsta.

Rord õhtul, kui restoranis palju rahwast oli, tuli naaber, koolunud kass käes.

„Siin on üks neist kahet-teistkümnest, mis te minu käest tellisite.“ Jõnas ta, koolunud kass ühe laua peale wisates. „Wuist toon homme.“ —?

Ettewaatlif wastus.

„Rahustage mind, doktor, ütlege awalikult, mis sugufes seisulorras ma olen?“

„Siin. . . Näete, — kui te teadusesse usute, siis pean ma ütlemo, et te ei ole nõnda ränqalt haige, et surete, kuigi ka nõnda kergelt, et terweks saada.“ —?

Salwaste õnnestanud lause.

Ühe asutuse üsem, aus inimene, sai teada, et tema alamad õmetiwennad alitkæ maksusi wõtawad. Et selle kurjale lõppu peale teha, ofustas ta sellega kohe alustust teha, et järgmisel päewal järgmise kuulutuse wälja pani.

„Minu kurwastufeks sain ma teada, et mitmed minu alamad alitkæ maksusi wõtawad. Teatan hoiatufeks, et kõik, kes selles mõttes nendelt abi tahwad, algufes minu poole pöördakid.“ —?

Sfelaadi tellija.

Luntud maalikunstniku lõõtupa astub paks mees, waatab ringi ja küsib:

„Teie ise wiist olete see maaler?“

„Jah, ma olen maalikunstnik. Mis soowite?“

„Soowin teilt pilti tellida.“

„Ma olen maastiku maalija, wõin aga ka näopilti maalida, kuigi see just mu eriala ei ole.“

„Minul seba maastikku just tarmis olesti.“

„Mis sugust nimelt teie soowiksite?“

„Waadake maalriherra: maalige mulle suur kahelordne maja, õõksel ajal kuwalgusel, ja maja lõrwal suur folgiant, kust langet haisu, nii et tuleks kohe. Ja selle augu ääres kuus hobust kastidega ja kuus meest: kolm nendest pumpwad, kolm wõtawad willtappadega.“

„Ilge ifka!! Mis jaoks teil niisugust pilti waja on?“

„Õmal kabinetis lõõn kirjutuslaua tohta ülesse.“

„Selle folgiantu?“

„Ah teid maalikunstnikka! Wähe on teil arusaamist lõõstufest. Teoge siis, et ma nendefamade folgiantude pealt kolme sõjaaasta jooksul ligi kolmsada tuhat olen teeninnud ja neid waadata mul palju lõõbusam on, kui mõnda Wenetsia maastikku!“

„Meie Matsi“

tellimiste wastuwõtmine 1918. a. peale awatud

Tellimise hind kättesaamisega aastas 14 r. — 1

* kuu eest 8 r. 3 kuu eest 4 r. — 1. Toim

west ise ära wiies: aastas 12 rubla, 6 kuu eest

6 r. 50 l., 3 kuu eest 3 r. 50 l. Ilmus iga laupäew

Adressi muutmise eest 50 kop. Adressi muutmisel ja

ellimise uuendamisel palume senist adressi nr. teatada

Toimetus ja tallitus:

Sarju ja Mittiti ulatija kurgal nr. 46/1b

„Eiwas Teadus“ wäereturkennurite

Meie Matsi järgmine (182.) nummer ilmub

23. (10) weebruaril.